

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Quanta pietate & devotione, Romae praesertim, ibi vivatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

quod hoc morbi generis maxime omnium sit contagiosum. Quod vero hanc unam ob causam dissoluta illa femina tolerentur, non jubeantur esse, manifestum est ex tot præclaris de castitate servanda legibus, ex tot laudabilibus custodienda pudicitiae exemplis, ex severis denique regulis, quibus infelicia illa diaboli mancipia coercentur, adeo ut his præcipue Roma invisa sit, ob rigidam quæ in eorum vitam usurpatur, animadversionem. Non illis cum honestis matronis aut feminis Romanis conversari, non curru vehi, non noctu quemquam admittere, multo minus alios accedere licet: excommunicata sunt, privata Sacramentis, mortuarum cadavera in loca inhonestâ abjiciuntur, & bona confiscantur. An ulla quæso severior à te superciliosè Lutherane aut Calviniane excogitari possit ratio à vitii hujus sceditate ad frugem & honestam vitam eas revocandi? Nolo tibi regerere sordes Doctrinæ Luthericæ libro 3. obiter monstratas; nolo regerere Confessionem ejusdem Evangelistæ de suo populo reformato editam.

Cur non potius illi, quæ assidue ibi sunt, bona opera considerant? Cur paucissima lupanaria potius, quam monasteria inspiciunt: in his enim infinitum sanctorum hominum videbunt numerum, qui Dei servitio seipos impendunt, vitæque austeritate cælum acquirere student. Templâ ingrediuntur; nec fieri poterit quin exquisitum ornatum, hominum sacra frequentantium tam multitudinem quam devotionem, frequentes, ut vocant, stationes, ac copiosas indulgentias admirentur. Quodnam illud putas esse spectaculum, videre omnes quasi Italiæ civitates ad unam Romam concurrentes, ac Principes viros, cilicio indutos, pedibus incedentes! Quid de processionibus dicam? quæ frequentissimæ sunt, Paschali præcipue tempore.

V. Noctè ea quæ Salvatoris nostri diem emortualem præcedit, Romani omnes sacco induti, cereum singuli manibus gestantes, Cardinalium aliquo singulis cohortibus, eodem vestitu crucem præferente, ad Basilicâ D. Petri proficiscuntur, Deo ibi pro peccatorum venia supplicantes, ac pœnitentiam agentes. Quid de Hospitalibus dicemus, quorum proventus annui ad trecentena aureorum millia æstimantur? nec umquam quotidianæ stipēs defunt: ubi etiam singulis fere septimanis Cardinalium aliqui pieratis, ergo pauperibus pedes lavant tantæ ædificationis piæ vi, ut non raro A Catholicis Romam venientes & hæc virtutum exempla spectantes cum lacrymis fateantur sese in patria

sua mendaciis per Prædicantes suos fuisse circumventos, credendo eis, cum de fastu, de impietate Romanorum Pontificum & Cardinalium verba darent. Quid de Xenodochiis; in quibus nonnumquam xviii. aut viginti peregrinorum millibus, ipsi Cardinalibus ministrantibus, victus gratis suppeditatur? Quid de reliquis quotidianis elemosynis? de tot magnificis ædibus ad varios usus, vel educandæ juventuti, vel alendis orphanis ac pueris expositis, exstructis? ubi illi, ac præsertim filia, magna cura ad nubilem usque ætatem aluntur atque educantur. Jam quot ibi sacrarum Deo Virginum sunt monasteria? quot pœnitentium? ad quæ tota vere Roma cum incredibile gaudio concurrere solet quoties peccatrix aliqua relictis Mundi vanitatibus ac lenociniis, se vitamque suam in posterum Deo consecrat & consignat. Cui ignota est Romanarum matronarum ac virginum pudicitia & castitas? quæ tanta est, ut non colloquia solum, sed etiam aspectum virorum fugiant, fratrum & cognatorum non secus atque ab exterorum consuetudine abstineant, multum in his à Gallorum moribus abhorrentes, atque adeo oscula non secus atque ipsum adulterium detestantes: ut singulæ familiæ religiosarum sacraria esse videantur. Videant ergo quam inique faciant, qui ob unius aut alterius dissolutionem omnes impudiciæ, & ob unum Judam omnes proditoris damnant. Plutarchus ait Romam à prima sua origine incendiis valde fuisse obnoxiam: at profecto meliori jure dicemus, eam hodie maledicentiæ & calumniæ igni esse expositam. O quantam vim gratiæ suæ in illam Deus effudit! ut omnes qui æquis eam adspiciunt oculis, tam ament eam quam admirentur. ROMA, inquam, ad Orbis terrarum nata imperium: quæ à Robore nomen accepit, nomen ejusdem si converso ordine litterarum legas, merus est AMOR: cujus denique nomen in sancta lingua ad significandam Dei benedictionem, Mammellam significat. Hæc sancta illa est Ecclesiarum mater, in cuius sinu omnes tamquam filia confugiunt: hæc nutrix est, e cuius uberibus omnes sanæ doctrinæ lac hauriunt. Omnes veteris illius Regum victricis, domitricis populorum, imperiorum moderatricis triumpho nihil sunt, ad ea quæ hodie ibi admiramur trophæa, collati, quorum fastigia ad ipsum cælum pertingunt: ipsique Angeli Sedi illi triumphali lætum carmen atque ovationem accinunt. Hujus potissimum ductu atque auspiciis falsorum deorum colossis & idolis passim dejectis, Deo vivo ac vero templa atque altari-

taria constituta, & polluta illa & cruenta Ethnicorum sacrificia, in purissimum & incruentum illud sacrificium, quo Iesus Christus quotidie omnibus locis in hostiam vivam Deopatri offertur (ut est apud Malachiam) & sic diaboli cultus in Dei cultum commutatus fuit. Et quemadmodum Roma pagana nihil majus & potentius; ita Roma Christiana nihil sanctius est & gloriosius; in qua non jam illud Capitoli immobile saxum, sed augustissima D. Petri Basilica est admirationi, à magno Imperatore Constantino, primum aedificata, sed ad eum jam splendorem perducta, ut superbissimis quibuscumque veterum substructionibus non modo non cedere, verum etiam longe anteire videatur; tum infinitis thesauris repleta: in qua etiam sacrosancta illa Ecclesiae Sedes, cujus imperium Angelus nullum finem habiturum praedixit, fundata cernitur.

VI. Sed cur isti calumniatores in religiosum & sanctum Pontificem Clementem VIII. dentem Theoninum figunt? cur vitam ejus & actiones alatrunt? ejus, inquam, qui in conservanda inter Principes Christianos pace, & Poloniae, Transilvaniae, Germaniae, Hispaniae, & Franciae, quiete procuranda tantos labores exhaustit, ac tantos fecit sumtus? Cur non recensent illi exercitus, contra Turcas juratos Christiani nominis hostes ipsius stipendiis conductos, & laborantibus Christianitatis partibus summissos? Sed ut Christi in terris regnum amplificandi singularis huic Pontifici semper fuit cura; sic multo maxime oves dispersas, & diabolo atque inferno mox praedae futuras, ad spirituale ovile reducendi. Quid ille non facit ut collapsa erigat, infirma sustentet, perditam restauret? Annon ipse Conventus religiosorum obit, ut vitam eorum & mores tanto certius exploret? Annon ipse nudis pedibus in sacris Processionibus incedere visus est: tum maxime quum de Rege nostro ab Excommunicatione absolvendo & in gremium Ecclesiae recipiendo ageretur; & ad tam arduum negotium Dei auxilium atque inspiratio imploreretur? Hic thesauros Ecclesiae aperit & Indulgentias proponit; primus vero ipse eas acquirere studet. Quam saepe non impediens gravissimis podagrae doloribus, utroque genu innixus per gradus illos sanctos in quibus Salvator noster omnibus membris cruentatis à Pilato constitutus ac populo his verbis, *Ecce homo, ostensus fuerat, ascendit!* Annon idem die Jovis sancto quotannis velut sacerdotum minimus, peregrinorum audit Confessiones? Annon quotidie, si per valetudinem ei lice-

at, sacrum Missae officium seu Liturgiam ipso Apostolorum tempore indies usurpatam ipse celebrat? & quidem tanto ardore ac zelo, ut cana ejus facies lachrymarum guttis ubertim saepe irrigetur, praecipue ubi ad consecrationis verba pervenit? Nos quidem ipsum feria sexta sacrae hebdomadae, quum historia passionis Domini & Salvatoris nostri Jesu Christi recitaretur, tormentis ac doloribus ejus illachrymantem vidimus; dulci & admirabili animae perquam devota compassione. Quot ille quantasque elemosynas quotidie in suo cubiculo distribuit? Nonne decem ibi pauperes, mutati indies, singulis diebus aluntur? Hi procedente ad prandium aut cenam Pontifice, ad pedes ejus se abjiciunt: quos ille suis manibus sublevat, deinde aquam eorum lavandis manibus affundit, ac mensam suam oppositam, & iisdem cibis instructam consecrat, & ubi singulis potum infudit, suae demum mensae affidet, à pauperum mensa parvo intervallo distanti: tandem vero ita refectos, cum benedictione & munusculo dimittit. Inter prandendum vero semper liber aliquis sacer legitur. Feria quinta sanctae hebdomadae, & saepe alias idem sanctus Pontifex vigintiquatuor pauperibus pedes lavat & osculatur, deinde in novo S. Petri Palatio prandentibus per duas aut tres horas ministrat. Interea vero diversae sunt exhortationes, quibus charitas illa commendatur; tandè vero aureo nummo in quo Pontificis expressa est imago, & nova veste donati singuli dimittuntur. Quam multos vero pauperes idem Pontifex visitavit, suaque voce exhortatus & consolatus est in extremo agone constitutos? quam multis sua manu SS. Eucharistiam praebuit? Quam magnum ille captivorum & remis addictorum numerum ab infidelibus redemit? Quot ille tandem coronis, quot laureis Pontificalem suam tiaram seu mitram exornavit? neque jam quidquam aliud restat quam ut caput ipsius aeterna coronetur gloria, inter Beatos illos sanctos & Martyres qui Sedem hanc S. Petri tenuerunt receptus, ad quorum pedes quisque se humiliat, ut in Iesu Christo exaltari possit, tamquam ad speciosum illum pedem, pacem Evangelizantis.